

[...] πλήν ἄς διαλύσω καὶ τὸ τέταρτον ζήτημα.

Εἶναι δὲ, διατὶ ἑκατέβη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς εἶδος περιστερᾶς; καὶ λέγομεν εἰς αὐτὸ ἱστορίαν μίαν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπου ὅλοι σας τὴν ἠξεύρετε, πλήν ὅσον μόνον διὰ ἐνθύμησιν, τόσον νὰ εἰποῦμεν. εἰς τοῦ Νῶε τὸν καιρὸν ἦταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἄτυχοι καὶ ἁμαρτωλοὶ, καὶ οὐδὲ ποσῶς Θεὸν δὲν ὠνόμαζαν οἱ πεπλανεμένοι ἐκεῖνοι. μόνον ὀκτῶ ψυχαῖς ὅπου ἦταν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Κόσμον ὅλον, ὁ Νῶε, καὶ ἡ γυναῖκά του, καὶ τὰ τρία τοῦ παιδία. ὁ Σῆμ, ὁ Χάμ, καὶ ὁ Ἰάφεθ, καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες τῶν παιδίων του. λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐβαρέθη ταῖς ἁμαρτίαις τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, καὶ ἠθέλησε νὰ τοὺς καταποντίσῃ, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Νῶε. κάμε μίαν κιβωτὸν, ἦγουν ἄρκλαν μεγάλην, καὶ σέβα μέσα ἐσὺ, καὶ ἡ γυναῖκά σου, καὶ ἡ γυναῖκες τῶν παιδίων σου, καὶ τὰ παιδία σου. ὅτι θέλω νὰ χαλάσω τὸν Κόσμον ὅλον. ἔκαμε γοῦν ὁ Νῶε μίαν ἄρκλαν μεγάλην, καὶ ἐσέβασε μέσα τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν συνοδίαν του ὅλην, καὶ ἐπῆρε καὶ ἀπὸ πᾶσα γενεᾶς ζῶα δύο ἀνδρόγυνα ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα, ἀπὸ δὲ τὰ καθαρὰ, ἐπῆρεν ἑπτὰ ζευγάρια. καὶ ὅταν ἐσέβη μέσα, ἔκλεισε τὴν θύραν. καὶ παρρηθὺς ὁ Θεὸς ἔβρεξε τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας. τόσον ὅπου ἐπνίγηκαν τὰ ζῶα ὅλα καὶ τὰ θηρία, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι. ἡ δὲ ἄρκλα ἐκεῖνη ἔπλεεν ἀπάνω εἰς τὸ νερόν. τόσον ὅπου ἐκατήνησεν εἰς ἓνα βουνὸν, ὅπου ὀνομάζετο Ἄραράτ. ἀφότις γοῦν ἔπαυσεν ἡ βροχὴ ἢ περισσὴ, ἔστειλεν ὁ Νῶε ἓνα κόρακα διὰ νὰ ἰδῇ, ἂν ἔπαυσεν ὁ κατακλυσμὸς, ἢ ὄχι; καὶ ὁ κόραξ ὡσὰν ὑπῆγε, καὶ ἤρρε τὰ ψόφια ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἐγύρισε, νὰ δείξῃ τίποτε σημάδι, πῶς ἔπαυσεν ὁ κατακλυσμὸς. ἔστειλεν ἄλλον ἓνα κόρακα, καὶ μηδὲ ἐκεῖνος ἐγύρισε. ἐκαρτέρησε γοῦν ἑπτὰ ἡμέρας, καὶ στέλλει μίαν περιστερὰν. καὶ ἡ περιστερὰ ὡς καθαρὴ, ὅπου εἶναι, δὲν ἤθελε νὰ καθῆσθαι εἰς τὴν λάσπην, ἀμὴ ἐπῆρεν ἓνα κλονάρι ἀπὸ ἐλαίαν, καὶ ὑπῆγε πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν κιβωτόν. τότε ἐγνώρισεν ὁ Νῶε, ὅτι ἑκατέπαυσεν ὁ κατακλυσμὸς. ὡσὰν γοῦν ἐκεῖνη ἢ περιστερὰ ἔδειξεν, ὅτι ἔπαυσεν ὁ κατακλυσμὸς, ἔττι καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὅπου ἐφάνη εἰς εἶδος περιστερᾶς ἀπάνω τῆς κεφαλῆς τοῦ Κυρίου, ἔδειξεν, ὅτι ἔπαυσεν ὁ μέγας καὶ πολὺς κατακλυσμὸς τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων. καὶ ὅτι ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ὅπου ἐχρίσθηκεν ἀπὸ τοῦ Πατρὸς μὲ τὸ λάδι τῆς ἀγαλλιάσεως, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ Δαβὶδ, αὐτὸς βαπτίζεται, μέλλουσιν οἱ μὲν δαίμονες οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀφανισθοῦν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν, ἦγουν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου. οἱ δὲ δίκαιοι νὰ φυλαχθοῦν, καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ ταῖς ἁμαρτίαις των ταῖς πολλαῖς,

ὡσάν ὁ Νῶε ἐγλύτωσε μὲ ὄλον του τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν μὲ τὴν κιβωτὸν ἐκείνην.

Διὰ ταῦτὸ γοῦν, εὐλογημένοι χριστιανοὶ, ἐφάνη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς εἶδος περιστερᾶς. καὶ ἄλλο πάλιν, ὅτι ἡ περιστερὰ εἶναι ἀκέραια, ἤγουν ἄκακη, ἀπὸ τὰ πετόμενα, καθὼς τὸ ὀρίζει καὶ τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον, ὅτι Γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. ἤγουν, τὸ ὀφίδι ἔχει συνήθειαν, ὅταν τὸ κτυποῦσι, τὸ μὲν κορμὶ ὄλον τὸ ἀφίνει εἰς θάνατον, μόνον τὸ κεφάλι του ὀποῦ κρύβει. ἔτσι καὶ ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ νὰ εἴμεσθεν φρόνιμοι, τὰ πλούτη μας ὄλα, καὶ τὸ κορμὶ μας νὰ δίδωμεν εἰς θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, μόνον τὴν πίστιν μας νὰ φυλάγωμεν ἀπὸ ὄλα περισσότερον, καὶ νὰ εἴμεσθεν ὡς τὴν περιστερὰν κατὰ πάντα ἄκακοι, νὰ μὴν κρατοῦμεν κάκιταν καὶ ἔχθραν μὲ τινὰ χριστιανόν. μηδὲ νὰ πονηρευώμεσθεν πᾶσα ἐνοῦ λόγον, καὶ νὰ τὸν ρίχνωμεν εἰς κακὸν λογισμόν. ἐπειδὴ γοῦν ἡ περιστερὰ εἶναι ἀπὸ ὄλα τὰ πετεινὰ καθαρώτερη καὶ ἄκακη, διὰ τοῦτο ἐφάνη τὸ ἅγιον Πνεῦμα εἰς εἶδος περιστερᾶς. Ἦκούσετε, εὐλογημένοι χριστιανοὶ, τὸ τέταρτον ζήτημα; λοιπὸν ἄς εἰποῦμεν καὶ τὸ πέμπτον. καὶ ἐνθυμᾶσθε ποῖον εἶναι; ἢ ἀπὸ τὴν πυκνότητα τοῦ λόγου τὸ ἀστοχῆσετε; θαρρῶ ὀλίγοι τὸ ἐνθυμᾶσθε. πλὴν, νὰ σᾶς τὸ ἐνθυμήσω.

Δαμασκηνὸς Στουδίτης, *Θησαυρὸς Δαμασκηνοῦ, υποδιακόνου καὶ Στουδίτου τοῦ Θεσσαλονικέως, μετὰ τῆς προσθήκης ἐν τῷ τέλει καὶ ἐτέρων ἐπτὰ λόγων ψυχοφειλεστάτων καὶ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ Πάτερ Ἡμῶν*, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων, Βενετία 1751.